

LES FALLES

20
sentsims

31000003019166

H3B-10-49-01 (06)

València 1 Febrer 1930

FALLES

SUPLEMENT AL

NÚMERO 186 DE

LA CHALA

ALVANS DE LA FESTA DE SAN CHUSEP EN 50 BOSETOS DE FALLES

LES FALLES EN 1930

Ya s'acosta San Chusep,
aquell qui li fan les falles

Com resa l'antiga cansó popular; ya les Comissions falleres redoblen la seua activitat pera donar les últimes disposicions, al obecte de deixar la cosa ben feta; ya els artistes posen hores extraordinaries al seu treball perque veuen aproximar-se el dia de la plantá y encara están atrasats en el seu cometut. Els presidents contenen els diners de que disponen y veuen qu'encara están molt arrere pera cubrir gastos; y convoquen a la Comisió y cavilen y discurren la forma y manera d'arreglar unes pesetes més... y sonriuen dolorosamente al pensar en que ixiarán els periódics falleros contant les chales de les Comissions a costes del veínat, ransia y calumniosa cantinela que deu borrar-se de la ment de l'escriptor y de les columnes de la premsa, perque hui per hui els falleros, llunt de chalar a costes de la bolchaca d'un altre, es veuen en la perentoria necessitat de rascarse la seua propia pera cubrir gastos, sols per el romántic y valensianisim gust de vore una falla plantá en el seu carrer, y de vore animat, per el soroll y l'alegria qu'en sí porta la festa, el barrio dels seus amors...

¡Ya s'acosta San Chusep...!

¡Ya están ahí les falles...!

Pero...

Be; este pero mereix capítol apart.

Ham dit avans que les Comissions es veuen curtes de diners pera cubrir els gastos que ocasiona una falla... tal com hui es fan les falles y s'organisen els festejos.

Asó es una veritat aplastant.

Y si esta veritat, veritat enemiga de la festa, es fea sentir com llosa de plom cuan el festeig sols duraba dos dies, ¿qué no pasará ara qu'es pretén allargarlo un dia més? ¿Acás tot está en dir "poseu les falles un dia avans"? Eixe

dia representa un augment en els gastos per la música (qu' es un capítol importantísim), per els focs de les despertades, per la llum que consumixen els focos que pera el cas se instalen, etsétera ets. Y este gasto no el pot suportar ninguna Comisió, ni al vehinat se li pot exprimir més la bolchaca.

Y no es asó asoles. Si tots els que viuen en el veínat s'apunten a la falla y pagaren tot l'any, encara, encara es podria fer un pinet; pero son molts els que no volen contribuir a la festa, y no pocs els que se cansen de donar les poques aguilletes semanals qu'el inseriure costa, y d'ahi els apuros económicos de les Comissions.

Además, y mirant l'asunt baix el punt de vista artistic, tampoc es convenient eixe dia més de festa. La falla, com monument que ha de durar poques hores, está pintá en colors pocs sólits. Els caps y les mans dels nans, son de sera, y tot aixó, exposat a les inclemencies de la rosá de la nit y dels ardors del sol durant el dia, que ya en este temps pica, fa desmeréixer de tal manera l'obra que, al terser dia, apenes si es pot apresiar la grasia del artista al donar colorit al monument

que ya antes de náixer está condenat al purificador foc.

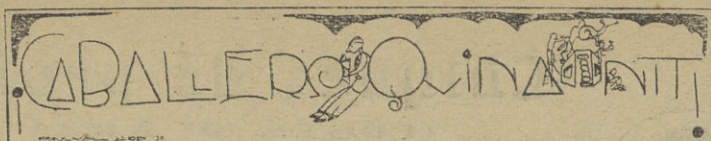
Estimem, y asó no deixa de ser una apresiasió gratuita, pero que no está exenta de fonament, que la festa deu de durar sols dos dies y qu'els impostos que la graven deuen de desaparéixer o, quant manco, aminorarse d'una manera bastant notable.

Tot lo que asó no siga, en nostre concepte y modo de vore l'asunt, es laborar en contra de la festa, restantli interés y esplendor, y... ¡quí sap! ¡Podria ser el prinsipi de la seua desaparició!

—Pero ¿qué está vosté fent ahí?

—¿No ho veu? Tocanli el trigémino?

—¡La unaaaa... Se-
renooooo...!

—¡Si se mos ha fet
quin hora...!

—Tú, che, amolla la
bota.

—¿Y el artiste, ahon
está?

—Ascolte, amie, ¿qué
veu térbol?

—Tú ya saps, chali-
na, que yo no bec res
de térbol, no més bec
en la bota.

—En cuan fasa un
atre chiste li tire micha
rachola.

—Che, prou de broma,
y ascomensem la plantá.

—¡Jjjj... jjjj!...

—Desperteu a Tófo-
let.

—¡Qué manera de ron-
car! ¡Si pareix l' or-
gue de Sollana!

—Despértat, Tófol,
que ya es hora de la
plantá.

—Es mecor dejarlo
estar que pernocte, pos
fará més mal que bien.

—Menos coba, y trau
este cabiró.

—Yo que soy el po-
yeta que ha escrito el
llibrito, y trayendo ca-
birones. ¿Qué harán,
pues, los presentes, mi-
rar como yo trebajo?...
—No, home, no; en-
tre tots ho arreglarem.

—¿Y ese tipo de la
chalina que sols ha he-
cho dos ninotes, tres
bambalinas y un bos...
eto p' al president?

—¿Hiepo... qué es aixó
del bos?

—Che no vingues en
romansos y trau tam-
bé este ninot.

—¡Ahora un cabirón
y un ninote! Mi protes-
ta es energética.

—Hale, cap a fora.

—Bueno, ya me au-
sento en el ninote.

—¡Che, pos no s' ha
deixat el cabiró?

—Es més gos que un
pont.

—Aneu traent les bam-
balines.

—¿Han arrancado ya
los cudoles?

—¿En eixe tan gran
que portes damunt del
coll y encá no t' has
donat conte?...
—Be, be, m' agrá
molt.

—Che, que cau eixe
bastidor... Lleva el cap,
borinot. Ya s' ha tren-
cat, per no llevarlo
pronte.

—Pero home si m'

—Indirectas no, So
Nofre.

—A este ninot li fal-
ta una ma.

—Pues fiqueli el bras
en la bolehaça.

—¿Y en quina mà tin-
drá els chorisos, si en
l' atra está agarrant a
l' agüela del moño?

—Pos qu' els tinga
en la boca.

—Aixó, y pareixerá
un gos.

—Digauli al poeta que
traga el ninot coixo.

—¿Otro ninote, ade-
más de la vieca, el de
la cluesa, y el cabirón?

—Me vais a socarrar...

—Vinga, afañeuse...

—Serenooooo... ¿Cóm
va la faena, caballers?

—Anem tirant... ¿Qué
li pareix, cóm que-
dará?

ha apartat dos metros.

—Pero no has llevat
el cap.

—¡Che, si seré yo el
hombre decapitado!

—¿Y ara qué fem?

—Ficarli un parche...
porta les pastes tú,
Tófol.

—¿Quí yo?... Esta no-
che me emborracho
bien...

—¿Mes de lo que es-
tás?... Vinga, home, a
la faena. Che, ves tú
poeta, que este n' os
menecha.

—De tanto acaminar
tengo los callos como si
estuvieran guisados en
sopa de astrelitas.

—Porta cap así la
bota... home la de la
agüela no, la del vi.

—Pos si se la' ha fu-
mat tota el poeta...

—Repartix la arena.

—¿Está ben falcat?...
¿Sí? Pos ara anem a
lo de dalt.

—A la una, a les dos,
a les tres...

—¡Va!

—Che, que s' asbara.

—¡Ay, el meu dit!

—Aixó no es res; cla-
vau pronte.

—Vacha quín forat
m' ha fet, sort que era
el trache vell.

—Esta noche me em-
borracho bien...

—Che, quín dolor de
cap.

—¡Adiós bastidor!...
Redaca y quín forat
l' ha fet.

—Pronte, un parche...
ara que ya estaba casi
tot fet...

—Bon día, caballers.

Asó ya ho tenen aca-
bat.

—Sí, ya era hora.

¿Qué vens asoles, cla-
rinet?

—No; ahí darrere ve-
nen els atres.

—Ya están tots els
músics.

—Prepareu els petar-
dos.

—Bondía, caballers,
bon día...

—Está bonica.

—Molt be. Premit se-
gur.

—Preparados... Hale.

Tara, tara ri tara,
tara púm, púm, tari
púm...

Y ahí van contents
y orgullosos de la seua
obra, que tantes fati-
gues els ha costat... tal
vegá estos homens s'
han privat dels seus vi-
sis per la dicha de vo-
re un día plantat este
monument y la gloria
de vórelo ardir per una
nit...

X. CANTOS LLUCH

Chiques de profit

(COSES D' ARA)

Dende que ofisialment tenen les dones títuls facultatius, les Universitats es veuen concurrides per chiques de bones cases, que aspiren a disputar als homens els llocs acadèmics, conquistats en la honrosa lluita del humà saber.

Els estudiants, si no volen ser

tachats de poc galants, tenen per presisió, en les aules, que oferir els millors puestos a ses belles condissípules, y els catedràtics, si son chovens y ben pareguts, s' esposen en les explicacions, a pedre el fil del discurs y a enredrar-se, pose per cas, en el de fer "croixet" de alguna choveneta.

A lo millor, cuansevol pare, qu' en us de son indiscutible dret, reprenga a sa filla per chismosa o enredraora, s' esposa a creuar en ella les sigüents paraules:

—¡Bachillera!

—¡A molta honra!—respondrà la chica, tirantli el títul acadèmic als nasos.

En la lluita per la existència, les dones nos venen disputant, pam a pam, els millors puestos. Tenim chiques doctores, lletraes y telegrafistes; pero seguint les coses com van, molt pronte els homens tindrem que deixar les faenes propies de nostre sexe y ficar-mos a agranar la sala y a cusir la roba, per no trobar, ni buscá en canelela, una dona que mos pose un botó y mos done, si ve al cas, un got d' aigua.

Ben mirat, la dona está en caràcter desempeñant sertes carreres que hasta hui habíem cregut, equivocadament, propies de nostra competència.

Per a cada una té cualitats especials.

Van vostés a voreu.

La que se fica en tot lo que no l' importa—qu' es la cheneralitat—, deu dedicarse al exercisi de la medicina, perque de segur que li cuadra molt be el títul de "dutora".

Per el mateix motiu, la que siga llarga de llengua y li agrada parlar hasta per els colses, no estarà mal qu' es dedique a la churisprudència, perque no cap duete que defensará sempre males causes.

La que se pasa les hores mortes en el balcó, fent senyes a tots

diva

els "sietemesinos" que se li presenten, no es presís se calfe el cap pera escullir carrera, perque a ulls tancats deu ficar-se de sopetó en el cos de telegrafistes.

Y aixina atres carreres per l' estil.

No está mal que les dones estudien y desichen ser sabies; lo sensurable es que vullguen substituir als homens en els càrrecs públics.

En Madrid coneix a una filla d' Eva que ha demanat que se li done una alcaldía de barrio.

Si la dona conseguix el seu propòsit, que tot pot ser, es donará el cas de que vacua un home a l' alcaldía a cuansevol dilichencia y que al preguntar per l' al-

caldesa li responga un municipal:

—Está molt afaená.

—¿En qué?

—Donantli de mamar al chiquet.

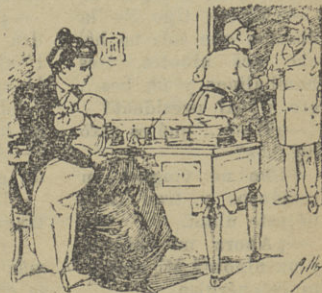
¿Pues qué direm si les dones, seguint per eixe camí, pretenen tindre càrrec en l' exèrcit?

Será cosa d' emigrar, perque les carabineres y artilleres abundarán tant per els carrers, qu' els ciutadans pasífics sempre estarem en "estat de siti".

Aixó de que les chovens se guixquen una carrera y tinguen empleos públics, fa pedre "l' ore-mus" a algunes mares de família que no desperdisien ocasió de fer vore que ses filles son chiques de profit.

—La meua Ramona—li diu una d' estes mares a una respectable senhora—m' ha ixit una halaixa.

—¿Qué me conta vosté?

—Ahí aon la veu, es una chica aprofitá.

—¿Tindrà algún ofisi?... ¿Es modista?

—¿Modista?... ¿Dona, calle! Es una chica de carrera.

—¿De carrera?

—Com vosté ho ou... Com no li falten condicions, la vaig a dedicar a dona pública.

—¡Ave María Purísima!

La pobra senhora se n' anà fent creus. Com era una beneïda d' aquelles que ballaren en Belén, entengué que la seua amiga destinaba a sa filla a atra cosa.

Mes pera chica de profit, cap com Roseta, la filla d' una antiga veïna que vaig yo tindre en el carrer de Baix.

Disputant ésta una volta en la mare d' una chove romántica que fea comedias en un teatret d' afisionats y publicaba ade-

més versos en un periódic literari, li va dir:

—La seua filla será molt aprofitá; pero ho es més la meua.

—Aixó prenguera vosté—li va respondre—s a contrincant—. ¿Quin temps té sa filla?

—Vintidós anys.

—¿Y qué ha fet?

—Un llibre de versos y un grapat de comedies.

—¿Y aixó diu vosté coses de profit?

—Me pareix...

—¡Dona, amagues!... ¿Ahón s' ha de posar sa filla al costat de la meua Roseta?... Té quinze anys y ya ha tirat dos chiquets al mon. ¡Trágam chica de més profit!

Y tenía rahó.

Perque la dona més aprofitá, com ha dit un sélebre personache, es aquella que machor número de fills dona a la seua patria.

SANMARTIN Y AGUIRRE.

CHISPES FALLERES

Un valensiá se moria d' un agut desmenchament, li feren un allipebre y va sanar al moment.

La buñolera Rosario té una ventacha molt gran: els buñols no volen sucre habent ixit de ses mans.

¡En l' Academia del quince tenen unes pretensions!... ¡A conte de banderetes mos han demanat pendóns!

Per ser amant de la festa el fill machor de Mercedes s' ha ficat dins d' un armari y ha fet un trache a *banderes*.

Si vols pa la falla asunt, Micalet t' el donará, que ya té els ninots apunt: *sogra, dona y la cuñá*.

Si no vols correr debaes te recomane **EL FALLERO**; allí tens l' itinerari pa pegar la volta al ruedo.

També tens lliteratura de conspicuos valensiáns, y els bosetos més ben fets de falles qu' es plantarán.

Si tens callos o ulls de poll procura no ser mochales, agafa un taxi o berlina, o te unflarán a chafaeas.

Subí a la sala del crimen a preguntarli al fiscal si el premiar ciertos "llibrets" tiene pena capital.

UNA RESOLUSIÓ ENÉRCHICA

Tofolet sostenia la teoria de que l' home, pera ser felís, no debía casarse, sino viure maritalment en una dona, perque deixa manera la pot tindre més segura y depositar en ella tota la seua confiansa.

Y com Tofolet era home que li agradaba predicar en l' eixemple, s' entengué en Roseta, chica guapa, graciosa, atrauent, simpática, pero... de ductosa moralitat.

Tofolet, donaes les seues teoríes, era tal la confiansa que depositá en Roseta, que no vea cap perill en deixarla asoles en compañía de Pepet, el veí del costat, totes les vespraes mentres se n' anaba al café a chuar la seua partideta de chamelo.

Pero una vesprá, el café estava tancat per defunció d' un chermá del cosí del cuñat del tío de l' amo. Y Tofolet, no sabent aon anar, ni qué fer, s' en va anar a casa.

¡May que ho haguera fet! Es trobá en una sorpresa desagradable. En un silló que tenia en el despaig, va atrapar a Roseta y a Pepet bromechant més de lo convenient.

Tofolet, molt digne, com les circunstancias requerien, va refirir a la seua muller postisa y va tratar de mal amic al confiat veí. Y va perdonar.

Huit díes después, es morí la tía d' un cosí prim del nebot de l' amo del café y l' establiment va ser tancat novament.

Tofolet, davant d' este contratemps, se n' aná a casa.

Y novament va experimentar una sorpresa desagradable. Atra vegá la seua Roseta y Pepet feren servir el silló del despaig teatro de la seua desaprensió. Y entonses, Tofolet, serio com les circunstancias requerien, va dir:

—Es la segón vegá. Si aixó torna a sosoir, pendré una determinasió molt enérchica.

Pero es veu que l' amo del café estava de pega. Al cap d' atres huit díes se li morí un tío catalá del sogre de la primera dona, y hagué de tancar l' establiment novament, cosa que contrariá a Tofolet, que s' en torná a casa iñorant el chamelo.

Y per tersera vegá sorprengué a sa infiel amant y a Pepet.

Y entonses, Tofolet, prengué una resolusió enérchica. ¡Doná el silló a uns chiquets que anaben demanant "una estoreta velleja pa la falla de San Chusep!".

Y es que no es pot abusar de la bondat d' un home...

Mandarina Balanzá

De venta en el Kiosco Balanzá
frente a Teléfonos

EL ENSOMIT DE RITETA «LA PENTINADORA»

¡Pos señor!... En el dolor de cap que tinc, el meu novio m' encarrega que invente un argument o asunt relatiu a les falles, perquè com ell sempre està de "juerga", el pobret no té temps ni parascarse... el cap, y com en estos temps de falles curtes, tangos y... peteneres, costa tan car alcansar y sostindre un novio, per no disgustarlo y me fasa ALLO de... si t' he vist, no m' enrecorde, contaré lo que puga, pera eixir del pas (pero, per Deu, lectors, a ell no li digau res...).

Era per el añ de la naneta, cuan existía un Prinsip molt varonil y elegant, que estava molt trist perque la Prinseseta del seu cor estava maleta, tan maleta, que se moria, y tots els "matasanos" y "buida-panches" més notables del reino dién lo mateix: "Se mor... Se mor... ¡No hia remei!..."

Un día, el Prinsip s' encontrava, cavilós y disgustat, asomat al balcó de la seua suntuosa cámara, y de pronte vislumená que a tot galop, y montat en briós y valent caball, un arrogant señor, pero molt raro, tant en cuant al físic, com a la indumentaria; pues la seua vestimenta estava formá per multitud de llistes de colors nasionalis, y el seu cap se cubria per un casco guerrero, en el que destacava en el sentro un rat-penat; la cara era de mulato y les fascions, dures y molt pronunsiaes.

Baixá al moment del caball, y eridant al Prinsip desde baix del balcó, li digué: "Señor; yo soc el portador de la salut y alegría de la vostra bonica y ben vullguda Prinsesa."

Al pronte, se quedá el Prinsip com encantat; pero, ya refet de la impresió, cregué en les paraules del misteriós caballer. El feu entrar en el seu palau, menchar al costat d' ell, y l' obsequiava com si fora un altre Prinsip, prometenli que, per molt que fora lo que li demanara, tot podria conseguir, en tal de que salvara de la mort a la seua Prinsesa.

Aquella nit, el Prinsip se chitá ya menos trist que de costum, y al despertar, al atre día, y vore que front al seu palau s' al-

sava un delisiós chardí, y en el sentre, sentá en cadira d' or, la seua vullguda Prinsesa, plena de vida y choventut, rodechá per les dames de compañía que la estaven ataviando en les més riques choyes, se quedá com petrificat y alelat al contemplar aquell cuadro. Vullgué al moment anar a parlar en la Prinsesa, pero el misteriós caballer el detingué, esplicanli que alló era una falla, y que aquella mateixa nit, al cremar el catafalco, cuan estagueren apunt de apagarse les últimes rochenques brases de la monumental foguera, apareixeria en el seu palau la Prinsesa, completament curá y en la plenitut de la choventut. Creent el Prinsip que aquell caballer desconegut era un loco, el maná fusilar; pero éste logró escapar, y la Prinsesa morí, per no haver tengut fe el Prinsip en el personache simbolisant al "Rat-Penat", que desde aquella época es el Rey que presidix totes nostres festes, manté el entusiasme y fervor per les falles, y dona la salut y alegría a tots els valensiáns que de veres volen a Valencia com a una mare y se senten orgullosos y felisos en esta terreta, contemplant la hermosura y donaire de les chiques que atesora, y que son les Prinseses del seu cor.

Riteta "La Pentinadora"

Per la transcripsió,
CHUSEP PAYA ESPINOS

¡Viache del tío Pep en festes de S. Chusep!

(Falles imprevistes)

Vingué en el barco fallero de l' América embarcat, el Tío Pep el chalero y se quedá entusiasmat.

Pues lo que 's posá davant de sons ulls, y es tindre sort, fon una falla flotant en mig de l' aigua del port.

En lo camí del Grau, ell no sap lo que se li espera.

—¡Per fi ya te el pas nivell un pont! ¡Valencia prospera!

Desde 'l pont de San Chusep

veu el riu ple hasta la vora y esclama alegre el Tío Pep:

—¡Per fi, ya es un riu que plora!

El Tío Pep adivina

exacte, desde el carrer,

l' hora en Santa Catalina.

—¡Vixca San Visent Ferrer!

Per el carrer del Llop baixa y mira al Ninot fervent.

—¡Aixó es que li han posat faixa?

¡Che, ma que teniu talent!

Els seus pasos respetables

a Castelar l' han portat.

—¡Per fi está lliure dels cables.

Ribera s' encontra aislata.

La sanc se li 'n ix pels poros,

dabant del nou munisipi.

—¡La porta es el huit de oros?

¡Bon choc, che, no 's mal prinsipi!

Més avant s' ouen les tres

d' un rellonche extraordinari.

—¡Cristo! ¡Aixó quin lío es?

¿Toquen hores o a Rosari?

En Correus fa un sacrifici,

pues casi son cap estalla.

—¡Che, pareix un edifiu!...

y es tan sols una gran falla.

Y' a América, convensut,

sen torna, pues reconeix

de que a Valencia han sabut...

ferla gran com se mereix.

Una falla cada any

Dedicat-ria: Al Delegat
Regio de Belles Arts i actiu
President de «La Rat-Penat»
D. Manuel González Martí
(Folchi).

Pepiquet el del cantó, com de costum, planta falla, i en ca no m' esplicue yo, fent com fas l' explicació d' estos ninots de batalla, per qu' está l' home empenyat en plantar tan sols a dones. Al ferli yo el preguntat, tan sols ell m' ha contestat: "Perque son totes molt bones."

Este any, en primer lloc planta a la novia Pepica, que s' empenya vacha al foc, en el seu pampolós foc, perqu' el despresia per rica.

Les que següen a ésta, totes en ball infernal, completen la falla i festa, i aixina diu ell que resta del be qu' es feu tot el mal.

I següent no acabaria de tot l' any l' explicació: Este li toca a una tia, vorem l' any que be 'n quí fia per a un' atra plantasió.

JOSEF GALLEGU VICENTE

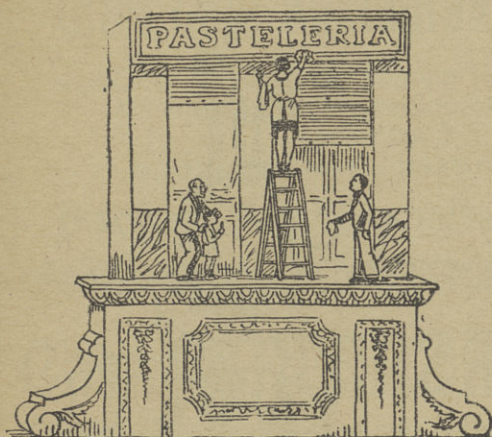
¡Foc en ella!

Pepica, xica bonica, de mirar encaisador, per anar a la da rera porta 'l monyo a lo garçón i lluíx les pantorrilles d' artística perfeisió, perque, jamies, porta Pepica la falda fins lo xenolí, i cuan bufa un poc el vent arma una revolució... ¡qué diré dels frescs braços, com la sergent, tentadors? ¡la dançada creueta que brilla en mig del escot exuberant, que de roses i jezmita té la flairot, creuet qu' aus diu: beseume i sabren lo qu' es més dolç? ¡Hi ha dr-t-p-eca que les xiques nos porten a redolons trastornantnos els sentits cuan Sant Antonis o som? ¡Hi ha dr-t-p-eca que la primavera ens porta gaus com a nous, a qu' ens torra més 'a sanc la novella inquisició? ¡Hi ha que ferne una soná per a salvar nostre cos i que l' ànima s' eixample amb ideals perfeccions! ¡No hi a remei! ¡A la fallu! i que 'urifiqué el foc a les dones descocoes... ¡A Pepica sobre tot, ¡per no allargarse les falles com es just i de raó!

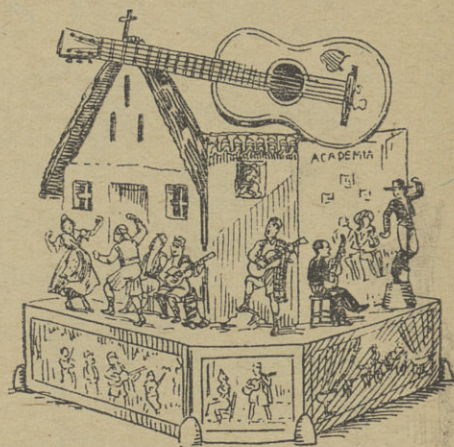
JESUS ALVAREZ

VICENT CIRUJEDA ROIG

— Camas Darás — NIQUELADAS, DORADAS Y DE HIERRO
Despacho: Arzobispo Mayoral, 13 — Fábrica: Almas, 10

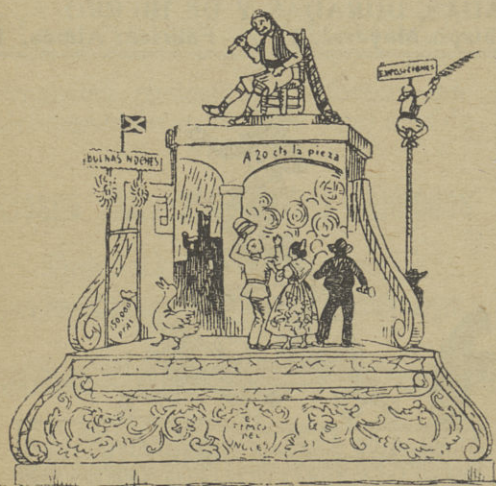
C. CERVERA-TOMASOS
La Comisió
D' aquesta pastiseria
¿quin pastís elechiria?

G. SOROLLA-TORN
Chermans García
La historia d' una guitarra
que ya casi ningú agarra.

Horchata Balanzá

De venta en el Kiosco Balanzá
frente a Teléfonos

VIVONS-ARIZO—Ch. García
Molts aplasaments; después...
fon el timo de l' inglés.

SANCHIS BERGON-TURIA
A. Ramón
A vore un chalero va
al Nano de La Cañá.

— Camas Darás — NIQUELADAS, DORADAS Y DE HIERRO
Despacho: Arzobispo Mayoral, 13 — Fábrica: Almas, 10

Casa BALANZA

Las mejores cervezas
Damm, Moritz y Munich negra.

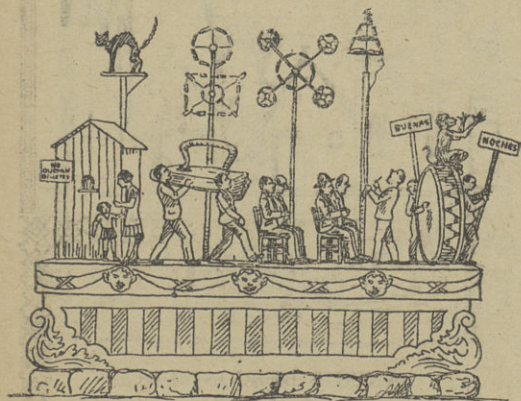

P. SAN GIL—*Enrique Andrés*
Una pista han proyectat...
¡Carabasa m' han donat!

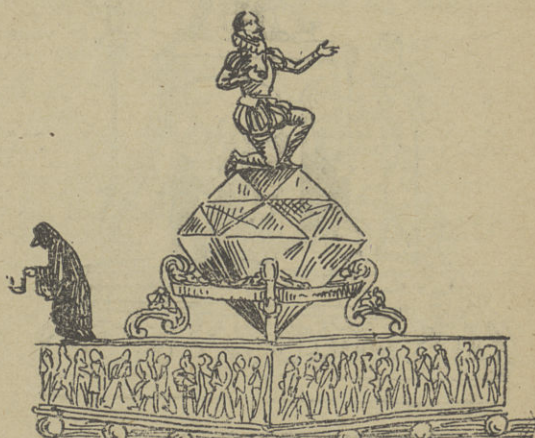

MALDONADO-RECAREDO
Calaburg
Una alegría es esta
de nostra típica festa.

— Camas Darás — **NIQUELADAS, DORADAS Y DE HIERRO**
Despacho: Arzobispo Mayoral, 13 — Fábrica: Almas, 10

MALDONADO-EN BAN
José María Martínez
Tanta fama en el castell
y ¡quina plancha, redell!

P. MOLI DE LA ROBELLA
Canet y Romil
Ni buscaes en cresol
el dimoni hui les vol.

Casa BALANZA

Las mejores cervezas
Damm, Moritz y Munich negra.

FORASTEROS: Los que vengaís a Valencia a visitar nuestras típicas fallas, tened presente el

Gran Café Restaurant "AS DE OROS"

situado frente al Reina Victoria Hotel, el punto más céntrico de la capital.
Allí encontraréis un servicio esmeradísimo de cubierto y a la carta.
Vinos de las propias bodegas de la Casa.

SE SIRVEN BODAS, BAUTIZOS, COMUNIONES Y BANQUETES

Barcas, 5 y Transits, 7 - Valencia Teléfono 12.418

Casa BALANZA

El establiment de begudes més acreditat de Valencia

Carrer de Rusafa y Kiosco front a Teléfonos

Naranjada	BALANZA
Mandarina	BALANZA
Limonada	BALANZA
Horchata	BALANZA

Productes exclusius y patentats que alcomensarán a servirse en el mes de les FALLES en el

Kiosco Balanzá, front a Teléfonos

Grans y continúes remeses de
Cerveza "Damm", "Moritz" y "Munich negra"

LA INGLESA

(NOMBRE REGISTRADO)

LA CASA QUE VENDE
LAS MEJORES GOMAS
HIGIÉNICAS

SAN VICENTE, 164
VALENCIA

SUCURSALES: LA IDFAI, E. poz y Mina, 32,
MADRID.—San Eloy, 30, SEVILLA.—Valenzuela, 18 ZARAGOZA.— Concepción, 1, MALAGA.

HOTEL SIMON

SEVILLA

- - Camas doradas - -
niqueladas y de hierro

DARÁS

Enorme surtido y gran baratura en los precios

DESPACHO: Arzobispo Mayoral, 13 -- FABRICA: Almas, 10

Teléfono 606 — VALENCIA

Vicente Tamarit Molina

Camas doradas y niqueladas. Muebles lujosos y económicos, pianos, autopianos y rollos de música

Agencia exclusiva de "The Aeolian Company"

GARRIGUES, 4 **Valencia** TELÉFONO
(Edificio de Olympia) núm. 10.615

Dirección telegráfica y telefónica: VITAMO

LANERÍA Y COLCHONERÍA

DE

Salvador Alcover

Lanas, Borrás, Miraguano, Pielés y Almohadas. Especialidad en la confección de edredones y cuadrantes de fantasía. Se lavan y esponjan lanas. Confección a domicilio de toda clase de colchones.

COMEDIAS, 15 **VALENCIA**
(junto a la calle de la Paz)

Sociedad Cooperativa de Fabricantes de Papel de España

Almacén de Valencia: GRAN VÍA, 9

Teléfono 11.265

Apartado 146

Manufactura de artículos de Hojalata, Cinc
y Chapa galvanizada

Fernando Montesinos

DON JUAN DE VILLARRASA, 8

VALENCIA

CURACION RAPIDA, PERFECTA

VENereo :-: SIFILIS :-: PIEL :-: MATRIZ

Tratamientos modernos. Sin olor ni dolor, aplicados con gran práctica 606-914

CURACION EN POCOS DIAS DE

PURGACIONES antiguas o recientes
GOTA MILITAR

Dirigirse: **CONSULTORIO CLINICO**

Calle de San Vicente, número 164, principal
(escalera de La Inglesa)

De 10 a 1 y de 5 a 9, 5 pesetas - Económica, 2 pesetas

Tratamientos especiales para quienes vivan fuera que puedan curarse en sus casas.

— PERFUMERIA

de Visent Ibáñez

— CARRER DE SAN
- VISENT, 138 y -
- - CADIS, 14 - -

OBCHECTES PERA BARBERÍA - PERFUMS A GRANEL - COLONIES,
QUINES, LOCIÓN, CHAMPUINGS, POLVOS, COSMETICS,
- - - - - SABÓNS, CREMES - - - - -

|| || ||
PREUS DE FÁBRICA

|| || ||
COLONIA MISS ESPAÑA A GRANEL

HUIT PESETES LITRO

La PELUQUERIA para SEÑORAS

— DE LA —

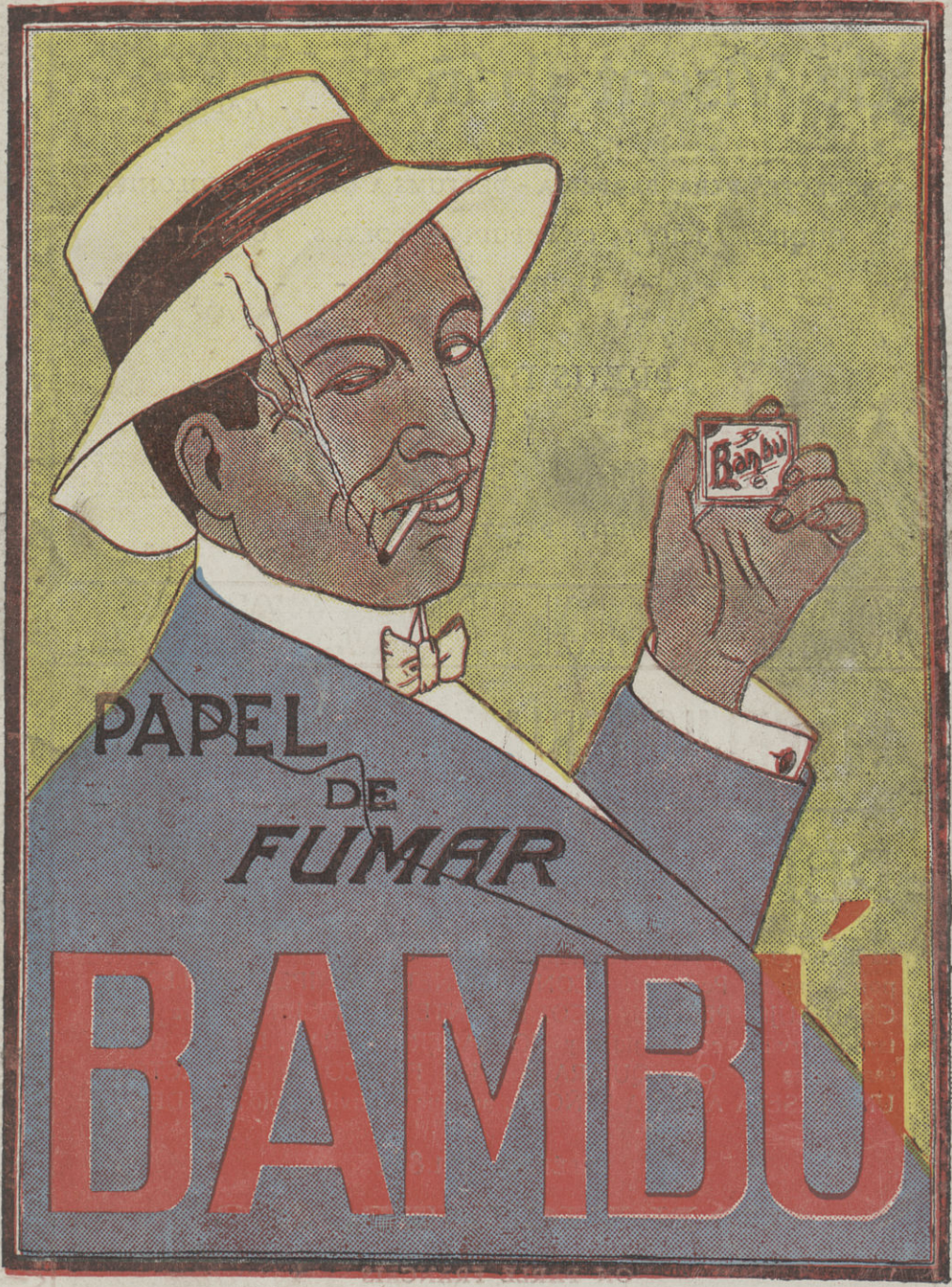
PERFUMERIA IBÁÑEZ

ha hecho grandes reformas, ampliándola al entresuelo y dando la entrada por la misma Perfumería; CON GABINETES UNIPERSONALES DE GRAN LUJO, PERSONAL COMPETENTE Y SUFICIENTE para ejecutar los servicios con rapidez y NO HACER ESPERAR. Durante el presente mes se OBSEQUIARA con UN FRASCO de EXTRACTO de UNA PESETA A CADA SEÑORA, aunque el servicio sólo SEA DE 0'75.

TELÉFONO 11.881

SAN VICENTE, 138

ON PARLE FRANCAIS

PAPEL
DE
FUMAR

BAMBU